

LÁ THƯ MỤC VỤ

Câu chuyện Phúc Âm tuần này của Thánh Luca thật sống động. Trình thuật của ngài làm cho chúng ta như thấy từng nhân vật hiện ra như khi nhìn một bức tranh. Vậy trước tiên chúng ta cùng thử bước vào ngôi nhà của người Biệt Phái tên Simon, nơi câu chuyện xảy ra.

Nhà của những người giàu có ở Palestine thời Chúa Giêsu thường xây chung quanh một sân rộng. Trong sân này thường có vườn cây cảnh và giếng phun nước; và đó là nơi trong những ngày hè nóng nực người ta thường dùng làm nơi ăn uống tiệc tùng. Tập tục lúc bấy giờ khi có một Rabbi đến dùng cơm ở nhà người nào thì chủ nhà đó sẽ mở cửa chào đón mọi người vào, để họ có thể nghe những lời vàng ngọc thốt ra từ miệng của vị thầy này. Điều này giải thích tại sao người đàn bà tội lỗi cũng có mặt ở đó.

Khi khách là một vị Rabbi danh tiếng đến nhà, có ba việc chủ nhà luôn phải làm. Thứ nhất, chủ nhà sẽ đặt tay trên vai của vị khách và hôn chúc bình an. Đây là cử chỉ biểu lộ sự kính trọng không bao giờ thiếu đối với những Rabbi danh tiếng. Thứ đến, đường xá thời đó là những con đường đất bụi bặm, giày dép là miếng đế được cột vào chân bằng các sợi dây giống như săng đan ngày nay. Vì vậy chủ nhà thường đổ nước lạnh vào chân khách để rửa chân họ và làm thư giãn họ. Cuối cùng, một nhúm hương trầm được đốt lên hay một giọt dầu hoa hồng được nhỏ trên đầu khách. Những cử chỉ tiếp khách này đòi hỏi phải được thực hiện bởi chủ nhà, nhưng hôm nay chủ nhà là ông Simon đã không làm những cử chỉ có tính cách nghi thức trọng đại đó với Rabbi Giêsu.

Phúc âm không giải thích tại sao ông Simon tiếp đãi Chúa Giêsu một cách thiếu lịch sự như trên. Nhưng chúng ta có thể đoán ông là một người thích đón tiếp những người nổi tiếng, nên hôm nay ông muốn đón tiếp một ngôi sao trẻ đang lên từ miền Galilêa đến để dùng bữa với ông. Đây là cách giải thích hợp lý nhất thái độ vừa kính trọng vừa coi thường của Simon khi ông không làm những nghi thức thông thường để đón khách quý khi ông đón tiếp Chúa Giêsu, vì có lẽ ông nghĩ rằng ông đang làm một mệnh thường quân của Ngài. Chính Chúa mới là người phải cảm thấy được vinh dự khi được ông mời đến nhà dùng bữa với ông.

Ở vùng cận đông thực khách không ngồi, nhưng nằm ở cạnh bàn. Họ nằm trên những chiếc trường kỷ thấp, tựa người trên tay trái, và để cánh tay phải tự do, với đôi chân duỗi ra phía sau; và trong lúc ăn thì giày dép được cởi ra. Điều này giải thích cách người đàn bà đứng cạnh chân Chúa Giêsu như thế nào.

Người đàn bà trong câu chuyện là một người bán phấn buôn hương nên đương nhiên được coi là một người tội lỗi. Chắc chắn bà đã nhiều lần nghe Chúa Giêsu giảng khi đứng bên rìa đám đông vây quanh Chúa và có lẽ đã thoáng cảm nhận được là Ngài có một bàn tay kỳ diệu có thể kéo bà ra khỏi vũng lầy tội lỗi. Quanh cổ bà, giống như những người phụ nữ Dothái thời đó, đeo một lọ dầu thơm tinh chất nhỏ gọi là thạch cao tuyết hoa rất đắt tiền. Bà ao ước đổ lọ tinh dầu thơm này trên chân Chúa vì đó là tất cả những gì bà có thể trao tặng Ngài. Nhưng khi nhìn thấy Ngài bà đã không cảm được nước mắt và nước mắt bà đã chảy đầm đìa trên chân Ngài nên bà phải lấy tóc mình mà lau. Đối với phụ nữ Dothái, xuất hiện với mái tóc không cột lại là một hành động khiếm nhã vô cùng. Vì trong ngày cưới người con gái sẽ cột mái tóc mình lên và từ đó không bao giờ xuất hiện với mái tóc buông xoã nữa. Do đó, hành động xoã tóc nơi công cộng của bà chứng tỏ rằng ngoài Chúa Giêsu ra bà ta chẳng còn quan tâm đến ai nữa.

Câu chuyện minh họa hai thái độ của hai tấm lòng và hai tâm trí trái ngược nhau.

Ông Simon không cảm thấy có nhu cầu được tha thứ vì ông nghĩ rằng ông là người tốt trước mặt Thiên Chúa và mọi người, do đó ông không cảm thấy được yêu thương nên đã không nhận được ơn tha thứ.

Người đàn bà tội lỗi, trái lại, không cảm thấy một điều gì khác ngoài nhu cầu cấp bách là được tha thứ do đó bà tràn ngập tình yêu cho người có thể cung cấp cho bà ơn đó, nên đã nhận được ơn thứ tha.

Điều cắt rời người ta ra khỏi Thiên Chúa chính là sự tự mãn. Nên có một điều rất lạ lùng là một người càng tốt lành bao nhiêu thì càng cảm thấy mình tội lỗi bấy nhiêu. Thánh Phaolô nói rằng về những người tội lỗi “*kẻ đầu tiên là tôi*” (1Timôthê 1:15). Còn thánh Phanxicô Assisi thì cho rằng “*Không có nơi nào có một tội nhân khôn khổ và đáng thương hơn tôi*”. Có thể nói rằng tội trọng nhất là tội không ý thức rằng mình có tội. Vì ý thức tội lỗi chính là cánh cửa mở ra cho ơn tha thứ của Thiên Chúa, bởi vì Thiên Chúa là tình yêu, mà vinh dự lớn nhất của tình yêu là được người khác cần đến mình.

Tóm lại bài học chúng ta học được từ bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này là người được tha nhiều thì yêu mến nhiều, kẻ được tha ít thì yêu mến ít. Hay nói cách khác tội càng nhiều thì càng được tha nhiều, mà càng được tha thứ nhiều thì càng yêu mến nhiều. Nên khi ý thức rằng mình cần Chúa, chính là lúc tình yêu Chúa đổ tràn đầy vào đời sống chúng ta.

(Viết theo chú giải của William Barclay, The Daily Study Bible, Gospel of Luke, Revised Edition 1975, Tr. 94-95)

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh